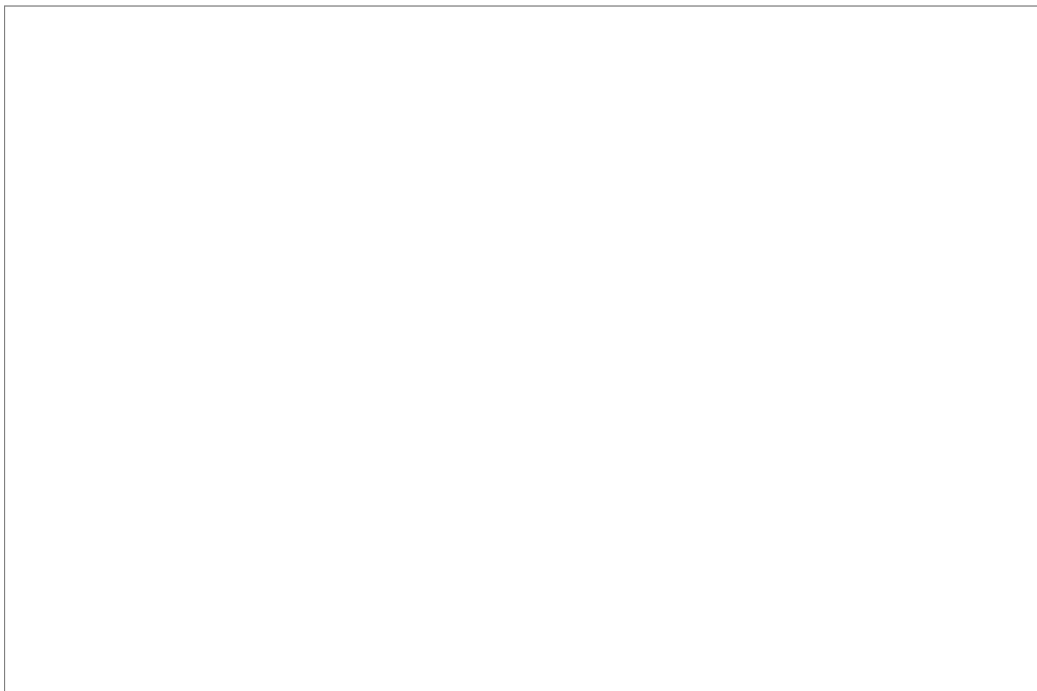

CUM NE ÎNDREPTĂM SPRE CRĂCIUN?

Simeon Kraiopoulos

De la bun început aş vrea să vă întreb ceva: Ne simțim oare cu toții în bună rânduială pentru sărbătoarea Crăciunului? Suntem cu toții în pace, în tihnă? Ne îndreptăm toți spre sărbătoare – cum să zic – într-un mod fiziologic normal sau avem înlăuntrul nostru suspansuri sau lucruri ținute ascunse, avem înlăuntrul nostru angoase, avem înlăuntrul nostru stres, tulburare și neliniște?

Dacă cineva ar umbla prin oraș, în piață și ar vedea lumea cum aleargă ici, aleargă dincolo, ca să apuce să cumpere, ar zice cineva: „Ce nefericiți sunt oamenii și cum să se simtă fericiți acești oameni așa cum se gândesc, așa cum se mișcă și cum iau toate aceste lucruri? Ce nefericiți sunt!

Cum poate cineva să facă Crăciunul, să-l sărbătorească adică, în fiecare zi? Cum spuneam astăzi la Sfânta Liturghie, Crăciunul nu-l așteptăm numai, ci îl trăim încă de pe acum. În ziua de Crăciun S-a născut Hristos. Însă acest fapt, că S-a născut Hristos nu cuprinde numai întreg timpul, nici numai întreaga viață, ci cuprinde și veșnicia, îmbrățișează toate. Prin urmare, pretutindeni este Crăciun și în fiecare ceas este Crăciun.

Crăciun nu este numai ziua aceea într-un mod static și închis și ca și cum ar fi ceva „magic : de îndată ce vine ziua aceea, pătrundem înlăuntru și noi și toate”. Ziua aceea va fi o zi ca toate celelalte, dacă nu vom fi pregătiți, așa cum trebuie să fim. Și suntem pregătiți, atunci când înseamnă aceste zile de Crăciun pe care le sărbătorim ne influențează și acum și ne înrăușesc înlăuntru nostru, ne folosesc și ne ajută. Prin urmare, ca să revin, ce Crăciun va sărbători cineva când, să zicem, nu este în rânduială, când sufletul lui nu se odihnește în Dumnezeu, și are înlăuntru său tulburare, agitație, neliniște, un gol, deznădejde, disperare? Toată viața a omului în lumea aceasta este rădejdea. Întreaga existență a omului este plină de nădejde. Dacă cineva nu are această nădejde, ce poate face Crăciunul? Dacă cineva nu are această credință, Crăciunul ce să facă? Dacă nu are această deplinătate a prezenței lui Dumnezeu înlăuntru lui, ce poate face Crăciunul?

Dar ce anume îl pune în rânduială pe om? Tocmai de aceea iarăși pun întrebarea dacă suntem pregătiți, pentru că, pe măsură ce înaintăm către sărbătoare, să nu avem neliniști și suspansuri. Omul nu este în rânduială nici prin faptul că încearcă să uite –cum încearcă unii pur și simplu să uite –nici prin faptul că își cauă diferite îndreptări și justificări. Acel lucru care îl pune în rânduială pe om, acel lucru care îl odihnește pe om este pocăința, faptul de a se poartă cineva înaintea lui Dumnezeu, de a se smeri înaintea lui Dumnezeu, de a se întoarce cu toată inima spre Dumnezeu. **Fără pocăință înainte nu vine Crăciunul. Oricum ar fi lucrurile acasă, să te pocăiești înaintea lui Dumnezeu, dar și înaintea celorlalți.**

Aceasta bineînțeles implică dragoste față de Dumnezeu și față de alții. Oricum ar fi lucrurile, după aceea se vor aranja. Se creează dintr-odată o altă atmosferă, o altă stare și atunci vor putea oamenii să facă Crăciunul. Dar pocăință adevărată. Repet, pocăința nu înseamnă să uiți anumite

lucruri. Uneori într-un loc anume cineva simte că este expus, își amintește acolo fapte, stări, lucruri care îl expun, îl umilesc, îl mâhnesc și vrea să se ducă în alt loc ca să se pună în ordine. Aceasta este o fugă. Desigur, uneori acest lucru este bun într-adevăr, fiindcă nu se poate altfel, fiindcă nu are curaj omul să facă și altfel, dar aceasta nu este vindecarea. Acel lucru de care are nevoie, acel lucru care îl vindecă într-adevăr pe om este să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu pentru orice a făcut, pentru orice îi aduce învinuire.

Să se pocăiască pentru orice păcat înaintea lui Dumnezeu și așa păcătos cum este, sinele lui rănit, cel expus, cel în suspans și în orice stare s-ar afla, să aibă curajul să stea înaintea lui Dumnezeu. Dacă ai curajul să stai înaintea lui Dumnezeu, având înaintea ta păcatele tale și stai cu adevărat înaintea lui Dumnezeu, acest lucru este ori cutezanță, ori pocăință. Și firește, oricine înțelege când este cutezanță și când este pocăință. Altminteri, omul își ascunde păcatele, și și ascunde sinele și se înfrî și ează înaintea lui Dumnezeu complet nevinovat. În acest caz, doar își uită păcatele, mai exact spus, în termeni de psihologie, își respinge trăirile cele păcătoase în subconștientul lui, în inconștientul lui și se înfrî și ează înaintea lui Dumnezeu poate cumva pocăit, cumva în rânduială, cumva smerit, cumva îndreptat, poate așa cum vrea Dumnezeu. Totuși aceasta nu înseamnă punere în rânduială.

Pocăință nu este așa de ușoară precum socotim noi. Și vă rog, să luăm aminte. Pocăința nu este atât de simplă pe cât credem noi că este. Și așa spune, pocăința este o harismă a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu-ți dă harul Lui care să creze înlăuntrul tău pocăința, nu poți să te pocăiești. De aceea omul nu trebuie să se joace pe tema pocăinței. Ne-am referit și altă dată la ceea ce se spune în Apocalipsă: A avut loc acest rău, a avut loc acel rău, s-au distrus unele, au pierit atâtea și celelalte și „oamenii nu s-au pocăit de răutățile lor”. Nu s-au pocăit. După ce a venit asupra lor și un alt rău și o altă plagă, ei tot nu s-au pocăit. Și spune acest lucru și mai jos, pentru a doua oară și pentru a treia oară. Nu este foarte sigur că omul se va pocăi, chiar dacă, atunci când trece printr-un moment dificil, pare că se pocăiește. Nu este sigură pocăința aceasta care are loc într-un mod silit, să zicem într-un moment în care ești forțat. Este cutremur, piere lumea și gata te pocăiești. Sau vine război, ești în primejdie de moarte și gata te pocăiești. Nu este sigură o astfel de pocăință. Fiindcă omul l-a părăsit pe Dumnezeu și după aceea Dumnezeu îl părăsește pe om și rămâne în nepocăință și, deși vede,

deși aude, nu înțelege să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință pentru ca Dumnezeu să-l vindece și să-l mântuiască.

Pocăința este mare lucru. De aceea și spunem „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul”. Lucrarea aceasta este o lucrare a pocăinței. Adică te pocăiești în momentul acela cât poți tu și ceri mila lui Dumnezeu, iertarea Lui, dar în același timp ceri și pocăință. Este ca și cum ai cere pocăință atunci când zici: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă”. Acela care o cere, zice „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă”, și când fie că nu poate, fie că nu se întâmplă nimic și se oprește, atunci înseamnă că nu are adevărată dorință de pocăință.

traducere și adaptare: Laura Enache pentru doxologia.ro